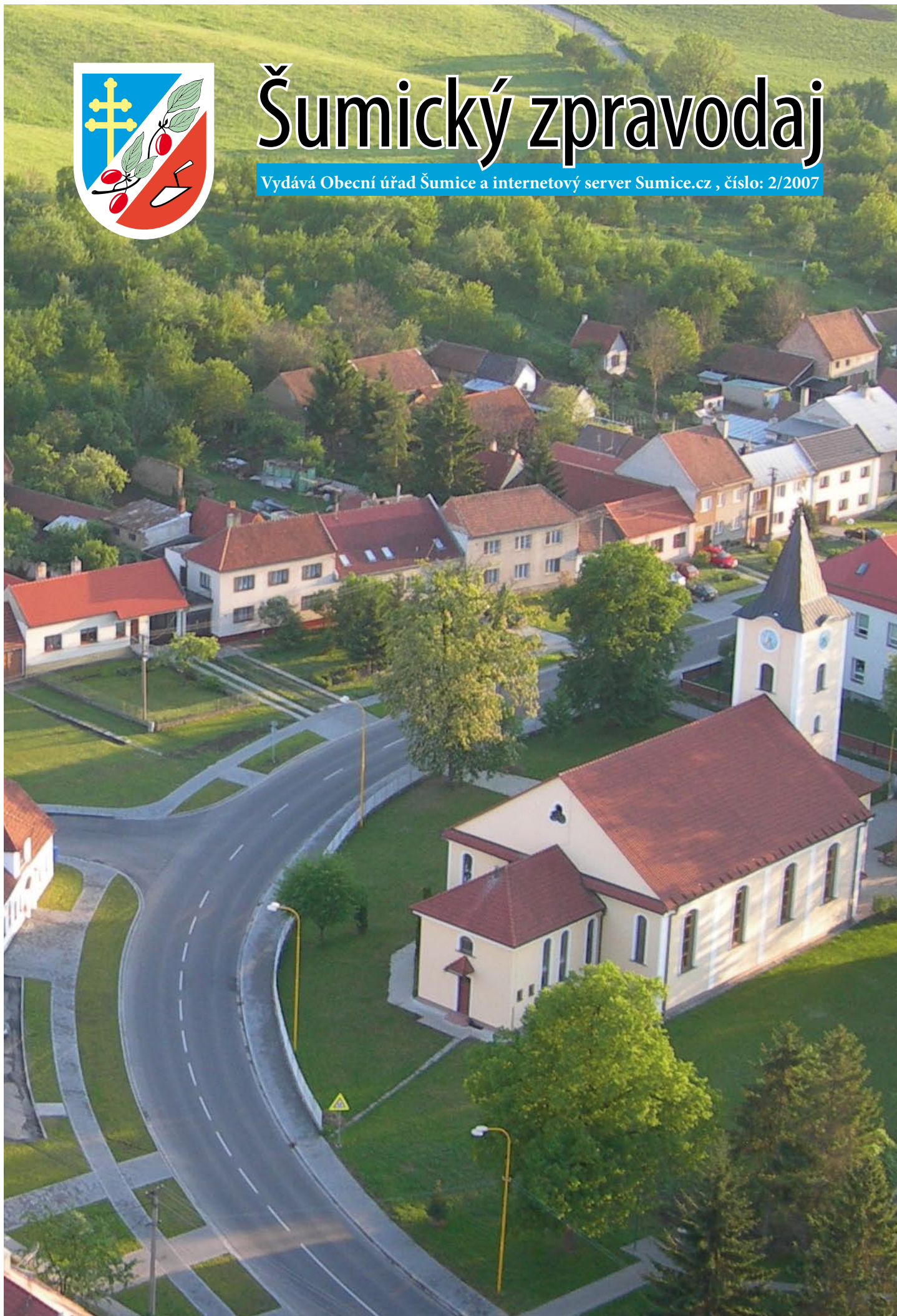

Šumický zpravodaj

Vydává Obecní úřad Šumice a internetový server Sumice.cz , číslo: 2/2007

Ohledy a plány aneb co bylo a bude

V tomto čísle zpravodaje bych chtěl informovat o třech projektech, které byly nebo ještě budou realizovány.

Výstavba sítě Nad Mlýnem

V loňském roce jsme dokončili výstavbu inženýrských sítí v lokalitě Nade Mlýnem. Byly tu realizovány a prodlouženy tyto sítě: komunikace (1813 m), chodníky (830m), plynovod (467m), kanalizace (517m), vodovodu (373), veřejného osvětlení (490m), slaboproud (930m), rozhlas a kabelové televize.

Do této stavby bylo investováno 8 998 000 Kč. Z toho dva miliony byly z dotací od státu, zbytek z obecního rozpočtu. Vzniklo území, kde může být v dalším období postaveno 20-30 rodinných domů. V budoucnu je možnost tuto lokalitu dále rozšiřovat, např. prodloužit síť vysokého napětí a uskutečnit reorganizace pozemků. Potom zde bude možné postavit dalších cca 16 domů.

Mrzí nás ale přístup některých majitelů pozemků. Obec investovala nemalé peníze, aby probíhala výstavba domů. Avšak majitelé odmítají tyto pozemky zájemcům z jakýchkoli důvodů prodat – děti, rodina, vysoká cena, spekulace apod. Proto bych chtěl touto cestou vyzvat všech-

ny, kterých se to týká, aby k tomuto problému přistoupili s férovým jednáním. Obec se potřebuje rozvíjet, rozšiřovat a motivovat nové rodiny s dětmi k zajištění zdárného vývoje.

Cyklostezka Šumice–Újezdce

Další činností je výstavba cyklostezky ze Šumic do Újezdce, která povede od kamenného mostu přes Olšavu na Dolním konci až k restauraci U Luxů v Újezdci u Luhačovic. Bude měřit 1613 m a stát na katastru Šumic (povede v délce 1094 m) a na Újezdské části na 519 m. Povrch by měl být asfaltový a široký 2,5 m. Sloužit bude nejen cyklistům a rovněž turistům. Motorová vozidla zde nebudou mít možnost jezdit. Z tohoto důvodu budou instalovány zátarasy, které zabrání průjezdu. Tato akce je právě v přípravě. Byl vypracován projekt pro územní řízení a byla podána žádost na stavební úřad. Dále proběhne výběr zhotovitele. Předpokládáme, že v srpnu nebo září bude stavba zahájena. Její dokončení je plánováno na konec letošního roku.

Předpoklad nákladů je 6-7 mil. Kč. Podařilo se nám zajistit dotaci 4 milionů Kč z Fondu dopravní infrastruktury. Zbytek bude financován z rozpočtu obce Šumice a města Uherský Brod. (Věřím, že dobrá spolupráce s brodským MÚ bude pokračovat i při výstavbě přivaděče na čističku odpadních vod směrem na Újezdce.)

Vznikne tak první cyklostezka s tímto povrchem v našem (mikro)regionu, který proti Uherskohradištsku při výstavbách cyklostezek poměrně zaostává. V dalším roce bychom chtěli pokračovat v budování cyklostezky do Nezdenic, jež je momentálně v podobě polní cesty, a povede podél Olšavy. Z naší strany uděláme vše pro to, aby oba počiny

byly bezproblémově dokončeny. Pevně věřím, že cyklisté a turisté našeho regionu stezku docení.

Přivaděč na čističku odpadních vod (ČOV) do Újezdce

Posledním bodem, kterým se chci zabývat, je výstavba přivaděče na ČOV do Újezdce u Luhačovic. Jde o velké dílo v rozsahu 60-80 mil. Kč, obsahující opravu komunikace, výstavbu nové kanalizace, jež dosud v obci není, a přivaděče ze Šumic do Újezdce podél trati Českých drah. Na přivaděč se chtějí též napojit Nezdenice a Záhorovice, a tím zvýšit kapacitu ČOV UB, která zatím nepracuje naplno. Bude to velmi náročná akce jak v otázce financí, tak přípravy projektů či vyřizování potřebných podkladů atp.

Nyní jsme ve stádiu chystání pro podání žádosti na územní rozhodnutí. Je zde asi 130 vlastníků dotčených parcel ze Šumic a Újezdce. Každý si může udělat úsudek, jaká mravenčí práce na nás čeká. Chceme tuto akci projednávat a pomalu ale jistě dotáhnout až po stavební povolení. V další fázi se pak budeme snažit zajistit dotace. Máme představu, že z fondů EU spolu se státem můžeme získat podporu až 80 % nákladů. Obci by tak zůstávalo břemeno jen 20 %, což by bylo velmi dobré.

Prozatím se však řeší obce nad 2000 obyvatel, které my nemáme. Tyto větší obce musí mít totiž dle zákona a norem EU vyřešeny problémy s odpadními vodami do roku 2010. Až v další etapě přijdou na řadu obce, které mají méně obyvatel. Přesto chceme být na tuto dobu připraveni a stavbu ihned uskutečnit.

Pevně doufám, že se nám podaří vše dobře připravit i přes veškeré problémy, které byly a které ještě budou, a že naše představy dopadnou na výbornou.

Josef Bartoš

Úvodník

Nastává období milé snad pro všechny lidi. Nebudu chodit kolem horké kaše. Jsou to prázdniny. Jenomže prázdniny jsou pojem ambivalentní (dvojaký). Pro některé lidi prázdniny neexistují. Mají je převážně školunavštěvující. Prázdniny taky nezažijí školáci, kteří si chtějí vydělat nějakou tu kačku. Učitelé základních a středních škol

Adresa redakce:

Šumický zpravodaj
Obecní úřad Šumice
Šumice 400
687 31

Email na redakci:

zpravodaj@sumice.cz

Redaktoři:

Vilém Jurek
vilem.jurek@sumice.cz

Pavel Horalík

pavel.horalik@sumice.cz

Lubomír Borýsek

lubomir.borysek@sumice.cz

Gabriela Končítíková

gabriela.koncitikova@sumice.cz

Sazba a grafická úprava:

Lubomír Borýsek

Vydavatel:

Obecní úřad Šumice

Tisk:

Cicero plus spol. s r.o.
Uherský Brod

Online zpravodaj:

<http://www.sumice.cz>

Počet výtisků:

500ks

prázdniny absolvují taky. Koho by učili, když škola je prázdná? Proto bývají terčem závidi, ale zkuste si to s nimi během školního roku vyměnit a předstoupit alespoň na jeden den před 20 pubertáků, kteří dávají jasné najevo, co si o učení a učitelích myslí. Kdo jednou učil, pochopí, kdo neučil, nepochopí nikdy! Nedávno jsem se na mé alma mater loučil s učiteli a přál jim hezké prázdniny. Jenže pak jsem si uvědomil, že vlastně prázdniny nemají. Tím jsem mohl vyznít, jako provokatér, který si dělá legraci. Vysokoškolská kantoři jsou také vědci a práce pro ně neustává ani v létě, když posluchači vypadnou pryč.

Myslel jsem, že si prázdniny tentokrát užiju. Většinou je z části vítám práci. Lépe řečeno: červenec si vyhradím pro práci (brigádu), abych vydělal nějakou tu kačku. Po ukončení poměru jedu někam pryč a právě až teď uplatňuju prázdniny, kupříkladu dovolena ve slova smyslu odjet někam do exotických krajín. Vloni jsem odjel na Zakarpatí. Letos jedu opět. A dovolená to není de facto vůbec. I když lidem, kteří se zeptají: „Kam letos na dovolenou?“, říkám, že na Ukrajinu, kde jedu víceméně pracovat (zkoumat) na výzkumné plochy naší školy.

Letos prázdninuju už od půle června. Škola mi skončila dřív. Zpravodaj začal předtím. Avšak ten správný čas nastal až v již zmiňované době. Rozepsal jsem si pár článků a pak už jsem jen přepisoval. Mezitím jsem si zajel do Českého Švýcarska, jak jinak než bádát. Potom zase opravoval. No opravoval, spíše jen doplňoval, to co upravila naše nová posila – externí editorka Ivana Kalmusová. (Ivy, díky!)

Jak si každý mohl všimnout, vydali jsme poměrně pozdě. Nedržíme se pevně uzávěrky. Loňské letní číslo však vyšlo dříve. Vše se poněkud zpomalilo. A asi ve všem mám tentokrát prsty já.

Ale měl jsem své důvody. Jedním z nich byl nedostatek času. Nebyl jsem s to předat své články a neustále jen srovnával a předělávat (s nulovým účinkem). Všichni už byli hotoví,

ale Vilém, ne a ne. Dalším důvodem byl pokus o aktuálnost témat. Především šlo o článek týkající se cyklostezky. Ještě 2. července se nevědělo, jestli vůbec bude. Nakonec se vše vyřešilo. Cyklostezka bude i s překvapením! Příspěvek o uvažovaném „mega“ parkovišti byl nejen pro mě žhavou novinkou, o které jsem musel bezpodmínečně napsat. V článku o koštu slivovice je uvedeno o možném ukončení této hezké akce. Dodatek o problematice odpadů bude nejspíš stále nadčasovou záležitostí.

V tomto čísle jsme se trumfli i s rozhovory. Máme tři (+anketa) – to tu ještě nebylo! Opravdový příběh o bombovém „útoky“ na Šumic je zpestřením, na které stále ve zpravodaji čekáme. Máje tradiční i netradiční, úspěchy mladých hasičů, recenze CD Scholy, shrnutí aktivit Občanského sdružení Bez mámy v Tanzanii, informace o divadelním představení Zbojníci v Goliášce o to jsme vás nemohli připravit.

Žádný rekordní čas. Jen pot a krev. Snažili jsme se a výsledek vidíte sami. Jestli někoho nazlobíme, nedá se nic dělat. Někoho jiného zas můžeme potěšit. Někdo nás nepřečte a přesto kritizuje. To je horší, než-li rozzlobenost.

Někteří už mají dovolenou odbytou, na někoho ještě čeká, jiní ji nebudou mít vůbec. Přesto všem přejeme hezké dovolené. Školákům popřáváme pěkné prázdniny, pilným hodně peněz, líným co nejmíň nudných chviliek. A všem prima slunečné dny a co nejmíň stresu a deště. Těšíme se na vás na podzim.

za redakci Vilém Jurek

P.S.: Původně byl přichystaný úvodník v podstatě jiný a zábavnější verzi. Jmenovat se měl 'průvodník'. Jenomže názor se změnil. Tlaky byly různé. Nakonec skončila veškerá sranda, která byla ze začátku plánována. Takže na poslední chvíli byl průvodník změněn na standardní úvodník.

Co nového v Praze

Rozhodnutí učinit interview s Ing. Ludvíkem Hovorkou, „naším“ poslancem Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, bylo vždy jednou z priorit našeho zpravodaje. V době spěchu a vládních reforem jsme se domluvili na setkání a za pár dní vyrazili. Přestože se rozhovoru nezúčastnila nejsilnější část redakce, přesto nic nenasvědčovalo, že výsledek bude záporný. Splnilo se a my přinášíme naši odpolední debatu převážně vážně o politice ve zkrácené verzi.

Jak jste spokojen se stavem obce po vašem odchodu z vedení?

Myslím že vcelku není důvod k nějaké nespokojenosti. Jenom si mi nelíbí záležitosti, týkající se hospodaření v lese.

Co konkrétně?

Nelíbí se mi, že se v lese nadměrně těží a poněkud málo se kontroluje firma, která těžbu provádí. Při procházce jsem např. viděl metrové pařezy. Vím, že lesní hospodářský plán těžení umožňuje. My jsme se však po celou dobu našeho vedení snažili dřevo v lese spíše šetřit.

Kolem pana Čunka, předsedy KDU-ČSL, se vytvořilo v poslední době pár nejasností. Jak to vidíte vy? Věříte mu? Je to dobrým předsedou?

Myslím, že je to dobrý předseda, a myslím si, že celá ta kauza je vykonstruovaná. Kdyby to byla pravda, tak nic nebránilo té paní, aby fakta zveřejnila hned, potom co se to stalo. Ne po 5 letech! Znáám ho už 8 roků a nemyslím si, že by něco takového udělal. To je můj osobní dojem. Stojí

za ním hodně lidí, hlavně z Moravy. Musíte si uvědomit, že když člověk, který přijde do Prahy jenom tak z ničeho nic, je vždycky konkurencí pro lidi, kteří se pohybují v politice delší dobu. Určitě jeho záležitost není živena jenom onou paní. Rozhodně by si na to nenajala takovou kancelář. Jednoduše – neměla by peníze.

Navrhl jste novelu zákona o sociálně-právní ochraně dětí. V jakém je stavu?

Byla schválená, prošla sněmovnou i senátem. V senátu skončilo hlasování těsným výsledkem, ale prošlo. Jde o to, že ústavy pro děti, které vyžadují okamžitou pomoc (zařízení typu klokáků atp.), mají díky této novele větší možnost získat prostředky na provoz. Vznikla velká kritika, zejména ze strany Společnosti sociální pediatrie. Považovali to za zvýhodnění jednoho druhu zařízení.

V poslední době jste známý, jako největší koaliční kritik reformy daní a sociálních dávek. Jak reagoval předseda vlády Topolánek?

Nevím, vyjadřoval se různě. Pravda je, že příprava reformy není šťastně zpracovaná. Když jsme měli hlasovat o důvěře vládě, měli jsme vládní prohlášení na stole den před tím, než jsme měli hlasovat. Pamatuji již 3 vlády. Tohle nikdy nebylo. Vždycky jsme dostali návrh, co by vláda měla řešit a dodali jsme k tomu nějaké připomínky. Teď jsme přišli k hotové věci a žádné připomínky jsme nemohli dát. Vláda dostala důvěru, ale chtěli jsme se na reformách

podílet. V polovině dubna se přišlo s parametry reformy. Koaličně bylo dohodnuto, že se vše zveřejní najednou. Měli strach, že by někdo něco novinářům řekl. V televizi o připravované reformě běželo, avšak my jsme pořád nedostali žádné podklady. Potom nás pozvala poslankyně Šojdrová na parlamentní klub. Až tam nám bylo sděleno o souhrnných poplatcích Navrhoval jsem, aby reorganizace byla celá vytažená pryč, protože s tím nesouvisí. Byla vsunuta uměle. Např. existuje ustanovení, které říká, že se ruší výběrové řízení na poskytovatele praktických lékařů. Vidím v tom určité riziko, že je snaha vtáhnout do systému něco jako „supermarkety ve zdravotnictví“. Podle mě to s tou reformou nesouvisí, tady jde o byznys a s tím nesouhlasím.

Jak je to řešené na západě?

Tvrdí, že kromě nás Polsko a Velká Británie tyto poplatky nemá. Je zajímavé, že používají argumentaci, která se jim hodí. Rovná daň, není nikde na západ od našich hranic.

Jezdíváte na Sečení trávy v Buchlovicích. Zúčastnil jste se i letos?

Minulý rok jsem tam byl, ale letos mi to nevyšlo. Možná ještě pojedu na sečení do Prlova na Velkou cenu Valašska sečení kosou. Minulý rok jsem byl druhý.

Zpravodaj oslavil rok pod naší redakcí. Jak jste s jeho úrovní spokojen?

Něco málo jsem četl, ale přiznám se, že jenom trochu. Práce přibýlo a já nestíhám všechno, co mám: korespondenci a prostudování zákonů, usnesení apod. Těším se, až budu mít čas a všechno doženu.

Díky za rozhovor.

Já taky, ať se vám daří.

Lubomír Borýsek

Něco z činnosti kroužku mladých hasičů

Tento rok se našim dětem – mladým hasičům (MH) velice daří. Jde vidět, že se od minulých let o hodně zlepšily a na sobě trochu více zapracovaly.

Závody začínají každoročně branným závodem, který byl tento rok na Strání. Už na těchto závodech se poznalo, že naše výsledky budou vynikající, protože naše obě družstva (mladší a starší MH) se umístila na 2. místě.

Přes zimu jsme neměli kde trénovat a děti už přestávalo se pořád učit na odznaky odbornosti. Z tohoto důvodu jsme vymysleli a rozhodli, že se budeme scházet v místní tělocvičně. Děti byly velmi spokojené, jelikož si mohly zahrát různé hry - známé z hodin tělesné výchovy.

Jakmile už bylo na jaře teplo, okamžitě jsme vyrazili cvičit. Zanedlouho nás totiž čekaly první závody. I za těch pár tréninků, které nám zbývaly do závodů, naše děti vypilovaly poslední nedostatky. Hned na prvních závodech se mladší umístili na 1. místě a starší na 7. místě.

K těmto výsledkům nám kromě snahy dětí vítězit taky hodně také nová hasičská stříkačka, která byla zakoupena díky dotaci od obecního úřadu. Za tuto dotaci tuto mockrát obci děkujeme.

Závěrem naší zprávy bych si dovoлил všechny pozvat na závody MH, které se uskuteční v naší obci dne 26.srpna 2007. Přijďte určitě podpořit a fandit.

Zbyněk Urubčík

Soutěž	mladší žáci	starší žáci
Memoriál Josefa Křížky	1.	7.
O pohár starosty obce Bílovice	2.	4.
Okrsková soutěž Záhorovice	1.	3.
Okresní kolo hry Plamen	1.	6.
O putovní pohár obce Nedachlebice	4.	7.
O pohár obce Nezdenice	2.	6.
Pohárová soutěž SDH Košíky	1.	7.

Dvě americké letecké bomby v Šumicích

Protože pamětníků v Šumicích výrazně ubývá a je důležité, aby některé historické události naší obce zůstaly zachovány pro budoucí generace, sepsal jsem dokument k 50. výročí osvobození naší obce r. 1945 (uložen v místním muzeu).

Při rekapitulaci svých životních vzpomínek mi utkvěla v paměti jedna dnes již úplně zapomenutá válečná událost, která se udála na šumickém katastru v polní trati na „Cálech“ – asi 150 m za hřbitovem, přesně naproti dnešního tréninkového hřiště.

Stalo se jedné srpnové neděle roku 1944. Letní slunečné ráno bylo jako obvykle předzvěstí dalších přeletů amerických bombardérů. Bombardování se mělo odehrát v Horním Slezsku a Polsku, kde bylo úkolem zničení průmyslových gigantů. 2. světová válka nabírala na intenzitě s přibližováním východní fronty ke slovenským hranicím. Pravidelně každou neděli, i tu srpnovou, mnoho věřících pospíchalo na bohoslužbu do místního kostela poděkovat za dosavadní zdraví v této válečné době a ve svých modlitbách prosili o brzké ukončení válečných útrap.

„Utíkal jsem, abych byl svědkem zboření našeho domu.“

Tuto nedělní „desátou“ započal tehdejší místní farář páter Crhák. Mše byla doprovázena tlumeným hukotem přelétajících čtyřmotorových bombardérů. Za ta válečná léta byli občané už zvyklí. Asi v polovině bohoslužby vystrašil všechny přítomné hrozný hvizd v podobě ohlušujících rány. Nakrátko zůstalo mrtvolné

ticho. Nato pan farář vyzval věřící, aby odešli domů, a mši ukončil. Samozřejmě nastala tlačence, každý chtěl být první venku, kde nastala hrůzostrašná podívaná.

Velký dým a prach se valili z naší Mrtvé uličky. Byl jsem druhým rokem v učení, takže mé mladé sedmnáctileté nohy předběhly skoro všechny přede mnou. Utíkal jsem, abych byl svědkem zboření našeho domu i těch ostatních v naší ulici. Během pár minut, kdy vítr odvál kouř a prach, jsem s radostí uviděl celou uličku v původním stavu. Avšak o něco dál, za hřbitovem na „Cálech“, bylo vidět obláčky, vystupující ze země. Když jsem přišel blíž, naskytla se další podívaná. Vedle sebe dvě ohromné jámy, v průměru každý kráter přes 10 m a okolo spousta kusů zeminy. Do těchto velkých děr by se vešlo nákladní auto. Toto místo dočasně obdivovali občané naši i okolní.

„Pozůstatky jsem uchovával plných 16 let; až do roku 1960.“

Po této mimořádné sváteční neděli nastal pracovní den – hlavně pro všechny kluky naší obce. Předháněli se v ukořisťení pro ně vzácných trofejí, při kterých vznikla i výměnná burza. Za jednu sebemenší střepinu byla taxa až 10 kuliček na hraní. K tomuto objevenému „pokladu“ jsem měl nejbližší. Za celý týden učňovské dovolené jsem našel plný kbelík těchto trofejí. Největší střepina měřila 40 cm.

Ze sběratelské éry i vášně jsem dávno vyrostl, ale nalezené pozůstatky jsem uchovával plných 16 let; až do roku 1960, kdy jsem začal se stavbou rodinného domu. Při demolici původního starého obydlí jsem objevil v šopě pod haraburdím onen plný kbelík bombových střepin. Protože tenkrát ještě nebyl v obci zřízen sběrný dvůr, ani neexistovala zmínka o historickém muzeu, uklidil jsem

tento drahocenný válečný poklad do betonových základů nového domu, čímž snad navěky skončily vzpomínky na hrůzy druhé světové války.

Ze svých vzpomínek zapsal
Vojtěch Žampach, roč. 1927
Šumice 241

Na posle

Ať už se věci mají jaké jsou, vždycky budu názoru: pro dobro životního prostředí.

Byl jsem kontraktován obyvateli Suchého řádku – ulice u pošty, že se bude dít něco „divného“. Neváhal jsem a vyrazil získat několik informací z obou stran (pohledů na věc).

Dvě rodiny se rozhodly zbudovat před svými domy nájezd ze zámkové dlažby. Šli se raději zeptat na obecní úřad (OÚ), jestli mohou stavět. Čirou náhodou však zjistili, že v místě vjezdu a stávajícího trávníku, vznikne jedna velká asfaltová plocha. Akce „dlažba“ byla zastavena. Do týdne byla sepsána petice, ve které postižení vyjadřují nesouhlas s plánovanou stavbou.

OÚ hodlá opravdu asfaltovat. V jakých rozměrech se stavba bude pohybovat dosud není známo. Každopádně má být zpracován a schválen projekt.

Dnes jsou funkcí prostranství parkoviště pro návštěvníky pošty či kostela. Stavbou vzniknou prý další nová parkovací místa. Jinou úlohou bude větší prostor pro kolotoče, které do Šumic zavítají jednou za rok.

Realita je však taková, že už dnes na plácku staví kromě pár osobních automobilů také několik nákladáků. Dotčení obyvatelé nepřejí nikomu zážitky, když v zimě ve tři ráno začne řidič zahřívát motor kamionu. Možná by si mohl každý vyzkoušet, jaké to je, vzkazují. Anebo zkusit jednu noc, kdy pod okny do ranních hodin túrují motocyklisté své stroje. Na kolotoče jsou už

Základní škola v Itálii

V rámci mezinárodního projektu evropského vzdělávacího programu Socrates – Comenius měli žáci a učitelé základní školy možnost v květnu vycestovat na týdenní pracovní setkání do malebného města Altomonte na jihu Itálie.

doprovod se postarali učitelé Jitka Hauerlandová a Pavel Souček.

Veřejnost mohla „Zbojníky v Goliášce“ zhlédnout v pátek 22. června v místním kulturním domě. Dlouho jsme váhali, jestli máme představení realizovat v češtině nebo v angličtině. Nakonec jsme se rozhodli pro angličtinu, protože ta je pracovním jazykem našeho projektu.

Neznamenalo to však, že představení bylo určeno pouze těm, kteří rozumějí anglicky. Celá hra trvala pouze půl hodiny a byla proložena písničkami, které jsme samozřejmě do angličtiny nepřekládali. Text byl co nejvíce zjednodušený a hra opatřená anglicko-českým úvodem.

Před vlastní divadelní hrou se představila většina žáků naší školy s písněmi z partnerských zemí projektu. Zpívalo se italsky, francouzsky, polsky a litevsky.

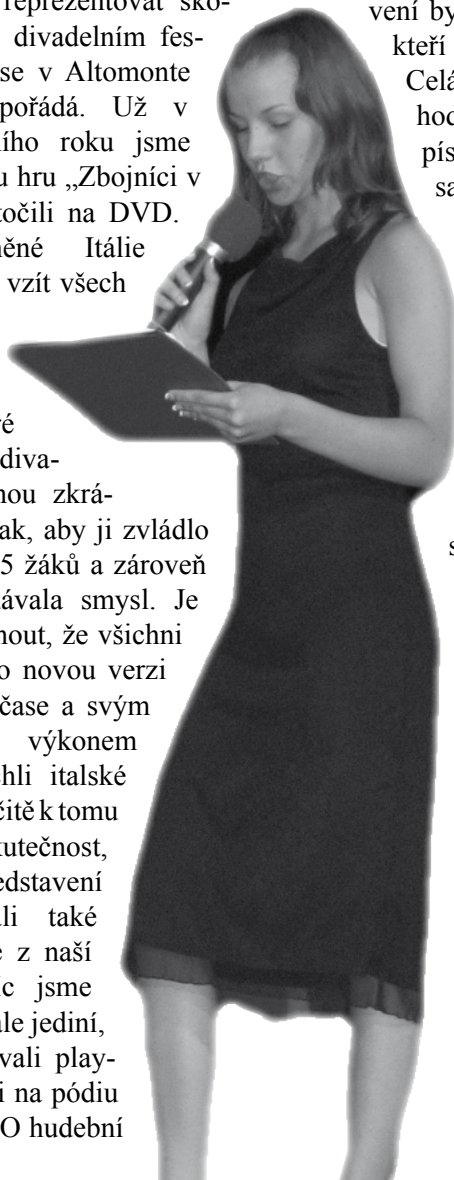
Závěrem děkuji všem svým kolegům a rodičům, kteří se do práce na projektu zapojili.

Pavlaína Pappová
koordinátorka
projektu

Hlavním úkolem pro žáky bylo reprezentovat školu na divadelním festivalu, který se v Altomonte každoročně pořádá. Už v dubnu letošního roku jsme připravovanou hru „Zbojníci v Goliášce“ natočili na DVD.

Do prosluněné Itálie jsme nemohli vzít všech 18 herců.

M u s e l i jsme přebírali některé role a celou divadelní podívanou zkrátit a přepsat tak, aby ji zvládlo zahrát pouze 5 žáků a zároveň aby přesto dávala smysl. Je nutné podotknout, že všichni se naučili tuto novou verzi v rekordním čase a svým bravurním výkonem doslova nadchli italské publikum. Určitě k tomu přispěla i skutečnost, že jsme do představení zakomponovali také písně a tance z naší oblasti. Navíc jsme byli na festivale jediní, kteří nepoužívali playback, ale měli na pódiu živou hudbu. O hudební

dní chvíli

zvyklí, jeden „rušný“ týden přežijí, ale parkovací provoz celoročně a přímo pod okny?

Aspektů je více. Plochu nikdo neudrží. V létě je plná prachu, v zimě plná sněhu a po větším lijáku vznikají velké kaluže. Lidé, kteří tu bydlí (i celý život), nemají čas ani náladu něco uklízet.

Všehovšudy tento kout je takový mrtvý. Mrtvá ulička začíná a nejspíš i vrcholí právě tady. Jedním z řešení by mohlo být vybudování menšího parčíku, jenž by patřičně oživil namísto nevzhledného asfaltu. Nepříjemné řešení je „totální“ povrch, tzn. od chodníku až po budovu pošty živice. Mě se to osobně jeví jako krok zpět. Kompromisem může být oprava stávajícího povrchu, zničeného po stavbě hlavní cesty, ponechání trávníků a výsadba dřevin (keře jako živé ploty, odrostky stromů, např. tolik používané javory). Zákoutí by zkulturnělo, obyvatelé by si mohli vydláždít najezd i osobní auta by měla kde parkovat. Problémovým nákladním autům by bylo zakázáno parkování; místa mají dost u hřiště.

Nyní je na obci, jaké přijme stanovisko. Petice byla doručena. Zauvažuje-li každý, musí mu být jasné, že něco vyasfaltovat, aby mohli lidi parkovat, potočit se na kolotoči, vystřelit opičku na gumě a poklidně nespát, je nesmysl.

O vývoji, který nejen mě zajímá, budu průběžně informovat v dalších vydáních.

Vilém Jurek

Čerstvým pohledem

Všechny zajímají jen názory starších. A vůbec, nikdo nedává prostor mládí. My jim ho dáváme a dávat budeme.

Nad tím jsem se zamyslela a napadlo mě začít od samého základu základu. Chtěla jsem slyšet názor letošních prvňáčku, jak se jim líbí ve škole, co je baví, jak se těší na prázdniny apod. Zanechala jsem váhání a níže si můžete přečíst výběr odpovědí na dané otázky.

Chodíš rád do školy ?

Jo. Nejvíc mě baví hodiny matematiky, protože mě baví sčítat a odčítat.
/Vlastík Šidlo/

Bylo pro tebe těžké naučit se psát ?

Docela ani ne. Psát jsem se učil ve čtyřech letech a skládal jsem při tom bagr. Učil jsem se to až do oběda.
/Ondřej Petrka/

Učíš se rád ?

No, jako už jen tak středně. Ze začátku jsem se učil celkem rád, ale teď už moc ne. Můj nejoblíbenější předmět je tělocvik, ale teď nemůžu cvičit, tak je můj nejoblíbenější předmět dopravní výchova. Jsou tam totiž lehká cvičení.

/Pepa Plášek/

Našel jsi si ve třídě kamaráda ?

Jo, Ondru Petrku. My jsme, ale kamarádi už od školky. Seděli jsme spolu v lavici, ale už nesedíme, protože nás paní učitelka rozsadila. Chtěli bychom spolu zase sedět ve druhé třídě.
/Marek Šmíd/

Těšila jsi se do první třídy ?

Já jsem se těšila hodně, ale opravdu hodně. Líbí se mi tu od začátku. Našla jsem si tři kamarádky Adrianu, Vendulku a Bětušku.

/Markéta Slívová/

Bylo pro tebe těžší se naučit psát nebo počítat ?

Rozhodně bylo těžší naučit se psát. Taký mi dělo problémy vyslovit „ď“, hlavně dřevo.

/Jan Chmura/

Který předmět máš nejvíce ráda ?

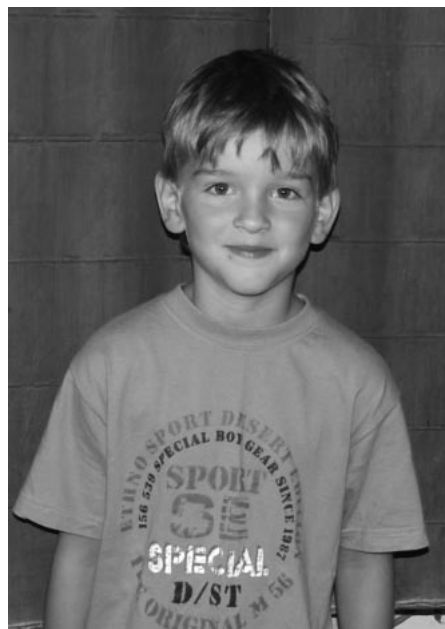
Čestinu, protože se v ní čte. Čtení je moje nejoblíbenější.

/Terezie Šojdrová/

Jak se těšíš do druhé třídy ?

No jako tak nějak středně. Těším se do ní jako na prázdniny, tak nějak středně. Já totiž ještě nevím, jestli nebude mít novou paní učitelku.

/Patrik Lebánek/

Jak se těšíš na své první prázdniny ?

Těším se moc. Nejvíce se těším, jak pojedeme do Slovenska na výlet s mamkou, tatškou a sestrou.

/Vendula Suchomelová/

Který předmět nemáš vůbec ráda ?

Já mám ráda všechny předměty. Nejdlí mi ale trvají úkoly do písanky.

/Alžběta Manová/

Co pro tebe bylo nejtěžší se naučit ?

Určitě psát a úplně nejhorší bylo písmenko malé F. Maminka mi pomohla naučit se ho.

/Adriana Martinická/

Jaká je tvá oblíbená učebnice ?

Moje neoblíbenější učebnice je do matematiky, tam si totiž můžu započítat. Nejraději mám ale stejně sčítání.

/Viktor Jandl/

Jak se těšíš na své první prázdniny ?

Těším se na ně moc. Pojedu do Prahy s rodiči a strejdou, na to se těším nejvíce.

/Jakub Hrdina/

zaznamenala Gabriela Končítíková

Na koštu

Košt slivovice (KS) v Šumicích – panečku, je to už dlouho. Nějakou reportáž jsem původně neplánoval, ale nakonec jsem si něco narychlo pro zpravodaj připravil. Sice jen v bodech a nevyjádřím se jaká byla degustace z globálu, ale spíš z pozice, jak jsem se měl já.

Toho večera jsem přišel žel pozdě. Úplně pozdě! Z ochutnávky klobás jsem nestihl už ani špejli a z nejlepších vzorků slivovice jsem zastihl leda zbytky na dně 0,33 l 'sodovčáků'. To nemělo prázdný vliv, abych měl hned tak pokaženou náladu. Přesto mě trápil fakt: neochutnat klobásku, jako bych na KS ani nebyl.

Na koštu bylo k dispozici degustace přes sto vzorků. Převážně byli vystavovatelé ze Šumic. Objevily se ukázky dejme tomu i z Francovy Lhoty, Uherského Brodu či Boršic pod Svatým Antonínkem. Nešlo však pouze o slivovici. K výběru byla také hruškovice, kterou jsem samozřejmě musel a také okusil. Dobrá to teda byla.

Vzorek, tzn. sklenička objemu 2 cl, se prodával za 5 Kč. Vadilo mi šetření na lihovině tím způsobem, že bylo nalito jen do půlky objemu štamprle. Šetření na nesprávném místě. Ze začátku jsem bral kontrolu občanky jako legraci. Pokud vypadám tak mladě, beru, zletilost je potřeba hlídat. Když jsem si však šel pro třetí, vyznívalo předložení průkazu s prominutím jako lehká buzerace.

Toho večera jsem přišel žel pozdě. Úplně pozdě! Z ochutnávky klobás jsem nestihl už ani špejli a z nejlepších vzorků slivovice jsem zastihl leda zbytky na dně 0,33 l 'sodovčáků'. To nemělo prázdný vliv, abych měl hned tak pokaženou náladu. Přesto mě trápil fakt: neochutnat klobásku, jako bych na KS ani nebyl.

Na koštu bylo k dispozici degustace přes sto vzorků. Převážně byli vystavovatelé ze Šumic. Objevily se ukázky dejme tomu i z Francovy Lhoty, Uherského Brodu či Boršic pod Svatým Antonínkem. Nešlo však pouze o slivovici. K výběru byla také hruškovice, kterou jsem samozřejmě musel a také okusil. Dobrá to teda byla.

Vzorek, tzn. sklenička objemu 2 cl, se prodával za 5 Kč. Vadilo mi šetření na lihovině tím způsobem, že bylo nalito jen do půlky objemu štamprle.

le. Šetření na nesprávném místě. Ze začátku jsem bral kontrolu občanky jako legraci. Pokud vypadám tak mladě, beru, zletilost je potřeba hlídat. Když jsem si však šel pro třetí, vyznívalo předložení průkazu s prominutím jako lehká buzerace.

Jestli byly vzorky podle mě dobré, musím říct, že ano. Slivovici v přiměřeném množství mám rád. I samotná či v čaji je lékem. Výběr můj byl koncipován tak, že jsem volil i poněkud „podivuhodné“ vzorky. Ať už se od ostatních lišily věkem (např. dvaceti pětiletá), druhem (již zmíněná hruškovice), barvou (čirá nebo

zažloutlá) anebo šlo o vzorky známých lidí.

Avšak je třeba podotknout, že jsem ochutnal jednu ne moc dobrou slivovici. Bohužel na světě nemůže být jen to krásné a u slivovice to platí jakbysmet.

Čeho jsem si nemohl nevšimnout, bylo, že na KS nejde pouze o degustaci destilátu či uzeniny. Nebo o soutěž: kdo vypije nejvíc štamprle, kdo pozná, kdo je původcem atp. zábavně. Člověk přichází rovněž za zábavou za přáteli. A že se návštěvníci s návštěvníky veselili a dováděli na parketu jako rodilí tanečníci pro StarDance. A Kavárna (Peklo) měla nádech slovácké besedy. Dokonce si zazpívala i má maličkost. V předsálí debatovaly hloučky ochutnávačů snad o kvalitě vzorků. U koštu se taktéž sešli lidé, kteří se třeba dlouho neviděli a mohli si povykládat, jak čas a život

běží. Zkrátka viděl jsem, že se lidi bavili a nuda asi zůstala někde venku, kde se sama nudila. Určitě to bylo rovněž v případě mladíka, který se rozhodl, že bude, koho potká, polévat sodovkou, slivovicí, vínem, vodou z vázičky. Ze začátku se mohlo jeho konání jevit jako ohromná sranda. Potom už to nebyla sranda. Přesto nikdo nezakročil a pár slečen

to schytalo. Pak jsem odešel, takže ani nevím, jak to dopadlo.

Přišel jsem, prožil, požil a těším se na další košt. Guláš byl taky výborný. Věci podobného ražení jsou mile vítané.

Ale asi, jak se říká, se v nejlepším má přestat. Podle zdroje nejpovolenějšího byl košt patrně poslední, teda 'poslední' pod organizací Besedníků. Chcete-li se dozvědět více, čtěte další číslo zpravodaje.

Vilém Jurek

Schola zazpívala pro změnu rozhovor

Jestliže se v tomto čísle zpravodaje roztrhl pytel s rozhovory, napadlo mě, proč třeba ne neudělat menší povídky o nové desce Scholy, která nedávno vyšla. S lidmi okolo toho všeho se dobře znám, vyskytl se však menší problém s kým ho uskutečnit. Volba nakonec přišla na Petru Šašinkovou. Doufejme, že stanovisko ostatních členů je jednomyslné. Tak jednomyslné jako celé album.

Vydali jste nové CD, popište čtenářům vaše pocity.

K našemu velkému překvapení se nám

nahrávka celkem podařila a máme z ní dobrý pocit. Nejvíc nás těší, že jsme se dokázali dát dohromady a splnili si sen, totiž nahrát CD ve studiu.

Už je to celkem dlouho --- Před kolika lety jste vydali své debutové album?

Ano, už je to opravdu dlouho. Abych pravdu řekla, ani nevím, kdy to přesně bylo. Myslím, že v roce 1998. Byl to víceméně takový pokus. Probíhalo to tak, že jsme měli pár zkoušek, potom přišel do kostela pán s mikrofonom a nahrál nás. Vůbec jsme si temkrát neposlechli co jsme nahráli a pokračovali jsme s další písničkou. Za dvě hodiny jsme měli hotovo.

V čem se liší nové CD od předchozího?

Rozdíl je právě ve

způsobu nahrávání. Tentokrát jsme si domluvili nahrávací studio Základní umělecké školy ve Veselí nad Moravou a strávili tam dva dny.

Jak dlouho trvaly přípravy a zkoušky?

Zkoušeli jsme asi půl roku. Viděli jsme se každých čtrnáct dní. Problém byl v tom, že jsme se málokdy sešli v plné sestavě. Musím říct, že kdyby nebylo naší "manažerky" Mirky Švecové, tak by to CD dnes nebylo.

Koho můžeme slyšet - kdo zpívá, kdo se postaral o hudební doprovod?

Sbor tvoří jmenovitě: Mirka Švecová, Lenka Švecová, Jakub Tlach, Zuzana Tlachová, Marie Horecká, Jan Horecký, Martin Janča, Magdalena Ježková, Lucie Šašinková, Petra Machálková. Chci ještě jednou poděkovat našemu hudebnímu doprovodu, který tvořili:

Miroslav Petrka (kontrabas), Libuše Pipalová (housle), Jenda Horecký (kytara) a Klára Bachůrková (flétna).

Na albu můžeme najít 12 skladeb. Která je pro vás nejdůležitější a kterou považujete za nejzdařilejší?

Jednu část skladeb tvoří vánoční písně, zbylou ostatní písničky. Nejdůležitější? To se nedá jednoznačně říct. Ke každé z vybraných písní máme určitý citový vztah. Mně osobně se nejvíc líbí 'Nyní pokloňme se před Králem'.

Kde je možné si CD zakoupit?

V kostele u paní Pilkové.

Jaké jsou vaše vyhlídky do budoucna? Myslím tím fungování šumické Scholy?

V kostele už moc pravidelně nezpíváme. Scházíme se spíš v případě slavnostních mší. Zpíváme ale na svatbách a každý rok pořádáme koncert na Boží hod vánoční.

Pavel Horalík

Tradice stavění máje

Stavění a kácení jarního máje patří v Šumicích odnepaměti k jednomu z hlavních obyčejů, který se dodržuje hlavně mládež. Dříve patřil tento zvyk k tradici, na jejíž přípravě se podílela celá dědina. Dnes tomu tak již bohužel není. Stavění hlavního obecního máje je záležitostí zejména mladých, kteří v daném roce dosáhnou plnoletosti, tzn. 18 let.

Hlavní, neboli též obecní máj (májka), jenž většinou stál na návsi nebo na viditelném místě v obci, bývá v měsíci květnu hlavní ozdobou vesnice. Po vsi však bývalo májů mnohem více. Chlapci je většinou stavěli buď svým galánkám,

nebo těm, které se jim líbily. Mohlo se stát, že před domem některé z dívek stálo májů hned několik. Konkurence se ničila jejich vyvracením či krádeží. Dívky se musely v době stavění májů mít na pozoru, protože hrozilo, že jim před dům někdo postaví žebřík s jalovcem a pytle. Takový máj se stavěl těm děvčatům, které byly ve vsi neoblíbené, nebo se o nich veřejně vědělo, že se chovají nevhodně. To pak slečna celou noc nespala a čekala, zda-li se jí tento nechtěný dárek neobjeví pod oknem. Pokud ano, rychle jej zničila a schovala, aby nebyla k smíchu celé obci.

V dnešní době se v Šumicích už tato tradice nedodržuje, a tak nemusí být žádná dívka smutná, že jí její chlapec májku nepostavil. Ani se nemusí obávat, že by ráno našla pod oknem ozdobený žebř.

Máje byly a jsou v dnešní době stavěny zejména ze smrku (dříve se používaly i jedle). Špice zvaná „makovice“ se dodnes bohatě pentlí mašlemi a papírovými květy. Krása máje a kvalita odvedené práce při stavbě byla vždy posuzována podle výšky a ozdobení. To je výhradní záležitostí dívek. Přípravení kmene, případné napojení a postavení májky je úkolem chlapců. Také to, jak si hoši z vesnice dokázali máj uhlídat, bylo velkou prestiží. Naopak neuhlídat hlavní májku, nechat si ji podřezat a ukradnout špici, bylo považováno za velkou ostudu.

Uličkové máje

Jak jsem už uvedla, stavění obecního máje je v současnosti záležitostí zejména dospívající mládeže. Možná právě to bylo jedním z hlavních důvodů, proč se v poslední době začaly stavět tzv. máje uličkové.

Tyto si postaví lidé ve své ulici. Na jejich stavbu se připravují se stejnou pečlivostí jako mladí na stavění májky hlavní. Taková tradice uličkového máje pomalu zakořenila například i v Mrtvé uličce. Již třetím rokem dostane každý z ulice oficiální pozvánku na jeho stavbu.

Akce je to řekněme velkolepá. Nejde jen o postavení máje. Víceméně se jedná o společenskou událost, kde se můžete potkat se všemi svými

sousedy a pohovořit víc než obvykle. Pozváni jsou všichni. Občerstvení je zajištěno, každý však přinese ještě něco z domu, aby pohostil ty druhé. Panuje dobrá až rodinná atmosféra. Vlastně to celé vypadá jako velký rodinný piknik. Děti si hrají a dospělí se baví.

Stejnou událostí jako stavění májky je i její kácení. Pokud vám ji samozřejmě nikdo nepokácí dříve. Uličkové máje se nehlídají! Není otázkou významnosti, jestli si umí ulice uhlídat máj. Jejich stavění a kácení je pro lidi pouhou zábavou. O kácení máje se nenechali připravit ani lidé z Mrtvé uličky, jimž máj pokáceli v půli května. Chlapi jej jednoduše v neděli po obědě postavili znova. I přes nepřízeň počasí bylo kácení příjemnou příležitostí k setkání. Stavění uličkových májů je voláním po obnovení tradice, kdy máj stavěli všichni z vesnice.

Letos stálo v Šumicích májů hned několik, ten hlavní na starém hřišti. Bohužel padl.

Gabriela Končítíková

Občanské sdružení Bez mámy

Co jsme dokázali v roce 2007?

Tento rok naši dva dobrovolníci strávili v Tanzánii tři měsíce. Většinu z toho ve vesnici Mahango (provincie Usangu). Nejdůležitějším projektem byla dostavba školy pro předškolní děti. Mezi další aktivity a projekty patří: školné na střední školu pro tři sirotky (za další dva byla doplacena část školného), solární systém pro místní kliniku (pro ošetření a porody v noci), spolufinancování zdravotního dne v Mahangu (lékařské prohlídky a výdej léků zdarma), pořádání 2. ročníku závodu kol, vaření a výdej jídla pro sirotky a žáky (při příležitosti závodu kol, otevírání školy a zahájení prvního školního dne), finanční podpora Adonai centra (školy v Mbeyi, která má výuku pro sirotky zdarma).

Školu pro předškolní děti jsme začali budovat v roce 2005, kdy byla postavena hrubá stavba. Koncem roku 2006 Innes Gamble z USA pomohla dokončit střechu a my jsme o pár měsíců později dokončili celou budovu. Teď se již ve dvou ze tří tříd učí děti ve věku 3 - 6 let psát, číst a počítat. Vše v anglickém jazyce, což je na místní poměry velmi neobvyklé, uvážíme-li, že nikde v širokém okolí nic podobného není. Místní jsou také patřičně pyšní. Sirotci mají výuku ve škole zdarma a třetí třída by měla v budoucnu sloužit jako výcvikové centrum pro různá zaměstnání. Zvažujeme také zakoupení šicích strojů, na nichž by se ženy a dívky učily novému řemeslu.

A jak jsme hospodařili?

Hospodaření není žádným tajemstvím! Vůči našim příznivcům jsme upřímní a pravdiví. Vždy se snažíme informovat o tom, jak hospodaříme, kolik a za co se utratilo. Mnozí z vás možná najdou mezi těmito čísly i spoustu zajímavých faktů.

Příjmy činily z částky získané ze sbírky k 30. 1. 2007 135 510,- Kč. Do Tanzanie se přes banku Western Union poslalo 125 000,- Kč (dvě splátky: 60 000 Kč a 65 000 Kč). Bankovní poplatky Western Union za převod peněz byl roven sumě 5 300,- Kč. Poplatky bance v ČR byly 794,- Kč. Zůstatek (příjmy - výdaje) je 4416 Kč. Poplatky za převod peněz a za vedení účtu zůstávají jedinými administrativními náklady našeho sdružení. V součtu dělají pouhých 4,5 % z celkové sumy příjmů.

A teď již ke stručnému rozúčtování zaslaných peněz do Tanzanie. 125 000 Kč při převodu na tanzanijské šilinky (TSh, 1000 TSh = cca 20 Kč) přineslo 7 065 058 TSh.

Konkrétní rozdělení financí podle místa určení:

Mahango

- stavba školy a související práce: 5 380 650 TSh
- toalety: 616 000 TSh
- stolařské práce (lavice, dveře, okna): 1 155 000 TSh
- solární panel pro kliniku: 385 400 TSh
- sponzoring studentů: 420 700 TSh
- závod kol a jídlo pro děti:

274 208 TSh

- závod kol: 51 000 TSh - školní pomůcky: 31 300 TSh
- zdravotní den v Mahangu (finanční spoluúčast): 250 000 TSh
- ostatní (míč pro ženy, kopie klíčů): 27 800 TSh
- CELKEM: 6 770 058 TSh

Adonai centrum (škola s výukou pro sirotky zdarma se sídlem v Mbeyi)

- příspěvek na účty (voda, elektřina, opravy, nájem): 100 000 TSh

Sirotčinec v Iwambi

- příspěvek na zakoupení počítače: 195 000 TSh

Když nepočítáme toalety, které stojí stranou budovy, tak za stavební práce na škole a práce související jsme zaplatili v roce 2007 4 764 650 TSh. Když připočítáme 500 000 TSh, které jsme zaplatili v roce 2005 za hrubou stavbu a 2 500 000 TSh, jež zaplatila Američanka Innes za střechu, zjistíme, že škola stála celkem 7 759 650 TSh (cca 155 000 Kč).

Naše sdružení se tedy podílelo na celkové stavbě částkou 5 264 650 TSh, což je asi 105 000 Kč. Z toho byly všechny cihly zdarma – vypálili je sami vesničané. Pokud to bylo možné, vždy jsme se snažili zapojit a zaměstnat lidi z Mahanga. Tím jsme zaprvé docílili nižších nákladů a zadruhé jsme pomohli místním lidem zlepšit jejich ekonomickou situaci.

Ondřej Horecký

Schola Šumice: Schola Šumice (2007)

*Asi bych se měl zmínit o tom
– a že se tomu chci věnovat
– že vyšla deska (album,
EP, CD, studiovka) Šumické
Schole. Tak činím. A docela
rád. Těžký úkol, neboť strach
z kontraproduktivity byl
natolik silný jako tento
kompakt.*

Hudbu dělím na tu, která mě nudí, a na takovou, která mě zajímá. Z poslechu (bezejmenného) alba šumické Scholy je třeba říct, že se spíše přikláním k variantě druhé. Dávám přednost klidu, kterýžto EP splňuje. Přesto přesevše můj šálek kávy to zcela není. Mám rád presu pěkně s mlíčkem a moninem. Nepohrdnu ale ani tur-

kem, který, když je slazen medem, může být take fajnový. Album neobsahuje žádné extrémy (neextrémní), výbrky nejsou na pořadu dne. Tak se EP dostává do pozice poslechu všem věkovým skupinám. Dvacet šest minut a nějaké vteřinky, dvanáct písní s křesťanskou tematikou na folkové vlně chorálu. Univerzální tematika – šest ryze vánočních písní čili koled. Dokonalé pro štedrovečerní večeri. Určitě 24.12.2007 nezapomenu. Nemůžu posoudit jestli se víc vyskytují nudná či zábavnější místa. Asi vede radost, mno, to každopádně. Vše odsýpá díky studiové nahrávce; precizně učešáno a připraveno jako zahrádka před zimou.

Causa přebal. Ten se skutečně nepovedl. Byť se uvažuje s profesionálním zvukem, mohl být i booklet náležitý. Neznal bych-li členy, nevěděl bych přesně, kdo vlastně zpívá,

věděl bych jen, kdo hraje (na kytaru: Jan Horecký, kontrabas: Miroslav Petrka, housle: Libuše Pipalová, flétu: Klára Bachůrková a na perkuse: Zuzana Tlachová, Jakub Tlach). Příhodné by bylo uvedení autorství skladeb a všech lidí, kteří se na albu podíleli. S tímto se fakticky nesmírím. Není však všem dním konec. Album Scholy Šumice je počinem zajímavým a dokonce i šlechetným, poněvadž výtěžek z prodeje bude určen pro nemocné. Mladý kolektiv došel ke zdárnému výsledku. Prvoplánově se EP může jevit jako úzkoprofilové zboží, což doopravdy potutelně je.

Radovat se můžeme, i chválu vzdávat můžeme, jak se zpívá v jedné z písní.

Wilhelm August Jurek.

Strom Šumic – Závěrečná kapitola

Stromy jsou pro kdekoho něčím naprosto nezajímavým objektem zájmů. Pro někoho obtíž, pro druhého však živnost, pro třetího zase uklidňující věc – živá bytost. Pro ty všechny, kteří se zúčastnili naší soutěže Strom Šumic (SŠ), jsou stromy zdrojem dobrého pocitu. Tak se to může jevit, avšak může tomu být zcela naopak.

Těm lidem jsme vděční: zapojili se do našeho projektu. Oni mají vztah k něčemu takovému. My na tom nejsme jinak. Bohužel vše se jeví(-lo) jako nezáměr. Nezáměr, že po určité fázi a upozornování (nepřímým prosením), nebylo s to více lidí přispět ani troškou do mlýna. Prapůvodní vize je zdaleka odlišná od nynější. Progresivně jsme upadli někde, kam jsme dozajista nechtěli. Vyhlašovat výsledky SŠ je něco jako

vyřknout smuteční zprávu, kondolenci na pohřbu. Jasně, toto je konec soutěže. Nebudeme se k ní dále vracet (viz. dále).

Porota složená z členů redakce a odborníků na slovo vzatých (Bc. Vladimír Tkadlec, Šárka Fojtíková, Jan Adámek, Hanka Králíková, Tomáš Vávra, Michal Bureš, Julie Bečáková, Jan Trochta, Bc. Kateřina Víchová) se rozhodla na základě výsledků hlasování SMS hlasování, kde byl výběr zúžen na minimum, udělit statut Strom Šumic stromu s č. 6 – Planá Hrušeň Pod Končinami. Tuto fotografii vyfotil pan Petr Tmej z Poličky - Sebranice (okr. Svitavy). Na jeho dotaz, jak se člověk z takové dálky ocitl v Šumicích odpověděl: „Dříve jsem přes Šumice jezdil pravidelně. Dnes už je to méně častěji. Strom jsem vyfotografoval, už ani

nevím jak.“ Vítězem SMS hlasování se stala slečna Petra Staňková. Oběma vítězům ze srdce gratulujeme. A všem, kteří se soutěže zúčastnili mnohokrát děkujeme. Pro bližší a podrobnější informace jsou kontakty uvedeny v tiráži.

Otázkou zůstává, co s materiálem získaným ze soutěže? Z osmnácti exponátů je již pět zařazeno v Evidenci mohutných dřevin. Další budou samozřejmě postoupeny. Máme radost, že se i šumické významné dřeviny mají tu čest být mezi takovou elitou. O dalším průběhu budeme informovat (Strom Šumic – Dovětek).

S pozdravem všem líným i nelíným lidem a přáním hezkých zážitků z přírody a zahrady

Vilém Jurek

Nový Zéland ze Šumic

Rozhovor o „zemi“ Maurů, Hobitů, pohodářů a o tom jak je svět malý

Máš za sebou zajímavý pobyt v zahraničí, pověz nám, kde přesně jsi byla?

Loňský rok, tedy rok 2006, byl pro mě plný nových zážitků, poznávání sebe sama, i spousty jiných lidí, jejich kultur a zvyků. V lednu jsem společně s přáteli odcestovala na Nový Zéland. Svůj pobyt jsme začali v městečku Christchurch, kde jsme si koupili auto, abychom mohli cestovat a vidět všechnu krásu ostrovů na vlastní oči. Času jsme měli docela dost: krásných dlouhých sedm měsíců. U nás temkrát začala jedna z nejdelších zim a tam zase jedno z nejkrásnějších lét - přímo stvořených pro cestování. Říct však, kde jsem byla, by bylo hodně těžké. Mám pocit, že v ráji. Přesně tak se dá totiž popsat Nový Zéland, který se nám podařilo procestovat snad téměř celý.

Jaký byl cíl tvé cesty? Práce nebo poznávání nové země?

Hlavním důvodem bylo cestování. S cestováním jsme začali na Jižním ostrově, který je více zalesněný, plný krásných hor, jezer a předlouhých písečných pláží. Pak jsme už i kvůli počasí záměrně mířili na Severní ostrov, který je převážně sopečný a v určitých částech i velmi teplý. Na některých místech zimu téměř neznají, spíš jen takový škaredý upršený podzim. Na Novém Zélandě si člověk bez znalostí jazyka nenajde dobře place-

nou práci. Ve městě musí zůstat delší čas, aby se mu to podařilo získat dobrou práci. Vyhovovalo nám pracovat třeba jen měsíc na jednom místě a pak se přesunout zase někam dál.

Jak se ti v této zemi líbilo? Jaké jsou klimatické podmínky na Novém Zélandu?

Mé nadšení z tak nádherné země se nedá jen tak popsat, Česká republika je překrásná, ale nedá se vskutku srovnat s Novým Zélandem. Tam je příroda krásná, nezničená civilizací téměř na každém kroku. U nás se taková místa musí pomalu hledat. Zéland má krásné národní parky. Jejich rozloha je obrovská. Právě tam

jsem neviděla, aby se za něčím hnali anebo stresovali. To tam dělají jen Evropané.

Měla jsi možnost procestovat nádhernou krajinou, krajinou Pána prstenů.

Ano měla, projížděli jsme Hobitín, pěšky si prošli celý Mordor a v Rohanově království jsme v bouřce strávili zajímavou noc. Bylo to docela děsivé. Ráno pak bylo úžasné.

Jaký je tvůj nejlepší nebo nejhorší zážitek?

Nejlepší zážitek? Spíš něco, na co se nezapomene, je setkání s jedním kamarádem z Újezdce u Luhačovic na místě, absolutně neobydleném, v bouřce, asi kolem 21. hodiny večer. Svět je doopravdy malý. Nejhorší zážitky jsou pracovní. V nocině můžeš spát, jak tě bolí ruce od

začíná pravé dobrodružství. A počasí? Dá se srovnat s tím našim, jen v létě je tu sluníčko pro nás Evropany příliš ostré.

Jací jsou tam obyvatelé? V čem se liší od Čechů?

Domorodí Maurové jsou snědí, ale ne černí, a urostlí. Neustále se usmívají. Jsou přátelští, upovídaní a po těle mají plno tetování a zdobení, včetně obličejů. Největší rozdíl, který mezi námi byl, je jejich až neuvěřitelná bezstarostnost. Převážně co se týče práce, což nás docela překvapilo. Možná bychom se tohle měli od nich naučit a za ničím se nehonit. Nikdy

práce, a víš, že za pár hodin půjdeš na další dvanáctku po šest dní v týdnu; pořád dokola. Na to opravdu nezapomenu.

Vrátila by ses na zpět někdy v budoucnu?

Neváhala bych ani minutu.

Plánuješ další cestu do zahraničí?

Nic velkého, snad jen dovolená, trochu procestovat Evropu. Možná zase něco přijde z ničeho nic tak, jako cesta na Nový Zéland.

Gabriela Končítíková

Šumice v minulosti

Šumice dnes

Šumický zpravodaj

Vydává Obecní úřad Šumice a internetový server Sumice.cz , číslo: 2/2007

